

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
ЧОВЕКЪТ БЕЗ КАЛЕНДАР

chitanka.info

Той излизаше рядко от дома си — вече пет години, откакто се беше пенсионирал. Отиваше до магазина, вземаше хляб и нещо за ядене и бързаше да се прибере зад стените на малкия си апартамент. В своя среда, в своя живот...

Не беше много странен — не крещеше по улицата, не пееше, не хвърляше боклуци навред — което, впрочем, беше белег на нормалните хора, но все още някои смятаха подобно поведение за странно, не привличаше с нищо чуждото внимание. Даже напротив — бягаше от него.

Понякога съседите се опитваха да го заговорят. За времето, за здравето... Той ги поглеждаше недоумяващо, измърморваше нещо и бързаше да отmine.

Веднъж един го попита колко е часът и с това го обърка. Човекът го гледаше без да разбере за какво става дума, накрая се пресети и каза тихо, че няма часовник. Питаният го се изненада:

— Не знаеш колко е часът? Поне датата знаеш ли? Кой ден сме?

Човекът сви рамене. Нямаше часовник, нямаше календар, не знаеше и деня. Вярно, сети се — понякога дъщеря му се обаждаше и напомняше да си вземе пенсията, друг път сама му я носеше, но чак да помни дати и дни... Годишите не го интересуваха, за живота наоколо съвсем не се тревожеше. Пък за политика, социални и икономически страсти, за световни проблеми — съвсем...

Защото той не живееше тук. И сега...

Беше в друг свят. Красив и грозен, бурен и спокоен, справедлив и лош, зъл към умните и прекрасен за мислещите, свят на конфликти, на победи ту на доброто, ту на злото, свят на герои и подлещи, на хуманисти и човекомразци...

А понякога, като се замислеше, установяваше, че май цял живот е бил в този свят. Който се променяше пред очите му...

Сети се за жена си. Прекрасната Маргарита на Хагарт, умната Пушкинова Татьяна, майка Кураж и Жана д'Арк... Превърнала се след няколко години в мис Хавишам от „Големите надежди“ и злата магьосница от Изтока наедно...

Но това беше минало. И забравено...

Сега не знаеше коя година е. Доскоро беше нейде през времето на Нерон, потънал в „Кво вадис“, после беше при великия Молиер в

романа на Булгаков, а тази вечер отиваше някъде в далечното и странно бъдеще на Саймък...

И го очакваха пътувания през епохите — мрачния Петербург на Достоевски, красивото несбъднато на Томас Мор и Кампанела, невъзможните светове на Уелс, Чапек, Шекли, Зелазни, страшната реалност на Данте и смешно-реалистичните хора на Бокачо, силата, страстите, любовта и омразата на Шекспир и Марлоу, прекрасните изживявания с Вийон, Лермонтов, Дебелянов, Вапцаров, Ботев, Маха, Шилер, Хайне, близките по дух смешни нещастници на Мопасан, Чехов, О'Хенри, поразяващо саркастичните общества на Хашек, Брехт, Чудомир, Илф и Петров...

И защо са му календар и часовник?

Онзи свят иска едно — теб. Останалото може да захвърлиш тук. Винаги ще се намери кой да го прибере. Все пак — пари струва...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.